

СВІТЛАНА РУМЯНЦЕВА

Правісник

Світлана Румянцева
ПРОВІДНИК

– Лакі! Лакі!

Великий чорно-рудий собака з шаленою швидкістю бігав сквером, махаючи від задоволення довгим пухнастим хвостом. Складалося враження, що він тривалий час сидів вдома під замком, і от нарешті йому дозволили вдосталь погуляти. Насправді, як і всі інші собаки, таку радісну нагоду він мав щодня, тому надто радіти зі звичайної прогулянки не було причини. Але сьогодні був особливий день. Він почувався задоволеним і схвильованим одночасно, адже знов повернувся у рідні місця, знайомі йому з дитинства, у свій улюблений парк, що навесні та влітку потопав у яскраво-зелених кольорах. Собака на свій манер привітався з крислатими старими кленами та дубами-велетнями, обстежив кожен бузковий кущ.

Он там, у затінку, стоїть широка лава зі спинкою, з ніжками, схожими на левові лапи, біля яких собака часто спочивав, ховаючись від спекотного полуденного сонця. А на цьому місці після дощу завжди утворювалася велика, брудна і така спокуслива калюжа. О, як йому діставалося від хазяїв через ту калюжу! Якщо інші собаки меланхолійно підходили до неї, нібито для того, щоб попити води, а насправді помилуватися своїм відображенням, то йому, красеню, розумнику та володарю загадкового й найщасливішого у світі імені, вся ця маячня була ні до чого. Він просто розбігався і з особливою насолодою щодуху перетинав калюжу, полохаючи місцевих голубів та оббризкуючи перехожих роззяв...

– Лакі! Куди ж ти побіг? Час вертатися! – знов пролунав приємний юнацький голос.

Собака зробив останнє шалене коло, на хвилюку затримався біля улюбленого дубу й з переможним виглядом підбіг до хазяїна. Молодий хлопець схвально поплескав собаку по спині.

– Молодець, Лакі. Дякую тобі за підтримку. Я теж дуже радий. Ходімо вже додому.

Шлях, що веде до рідної домівки, яким би довгим він не був, завжди приємний. Принаймні, так стверджують філософи. Хлопець і собака йшли повільно, бажаючи вдосталь насолодитися п'янкими

запахами та неповторними звуками природи, що тільки-но прокинулася після зимової тиші. Пес трохи притих, він вже не гасав по дорозі, проте продовжував пильно придивлятися.

У парку майже нічого не змінилось, та й що могло змінитися за півтора роки? Хіба що кущі набули іншої форми та трохи підросли дерева. Так, дерева підросли. Он той маленький каштан раніше не утворював тіні.

Друзі вийшли з парку та попрямували неширокою дорогою, що пролягала уздовж затишного спального району, розташованого в південній частині містечка. Вулиця, попри свої незначні розміри, слугувала для тутешніх мешканців основною життєво-необхідною магістраллю, а через свою віддаленість від міської метушні, була тихою і часом малолюдною. Немов молодий весняний струмок, що взявся невідомо звідки, вулиця грайливо, майже кокетливо звивалася, повертаючи то ліворуч, то праворуч, потім зненацька випрямлялася, немов натягнута струна, і далі пролягала рівною широкою стрічкою.

З обох її «берегів» в оточенні фруктових дерев стояли одно- та двоповерхові цегляні будинки з просторими подвір'ями, які господарі використовували на свій смак і розсуд. Двори відділялися один від одного невисокими дерев'яними парканами чи живоплотом, що мальовниче виглядав навесні та влітку.

Мешканці району мали різні професії та уподобання, але незвична природна тиша вабила сюди людей творчих. Недарма тут проживали письменники, художники, поети та інші митці. Подейкували, що повітря тут було якесь особливе, розряджене, як у горах, насичене киснем та настільки просякнуте якимось творчим потенціалом, що звичайні трудяги (а були серед них і пожежники, і продавці, і поштарі) рано чи пізно починали захоплюватися мистецтвом.

Неквапливо крокуючи вулицею, юнак та його чотирилапий друг завважили неподалік кумедного дядечка, який із особливим натхненням поливав із великої лійки свої квіти, мурликаючи собі під

ніс. Якись молодики у спортивному одязі та навушниках здійснювали ранкову пробіжку й теж щось приспівували у такт музиці, яку чули лише вони. На одному із яскраво-зелених ганків порсалася літня жіночка. Вона витягала з горщиків квітучу розсаду і висаджувала її у землю. Раз у раз вона піднімала голову та замріяно прислухалася до звуків фортепіано, що лунали із сусіднього будинку.

– Вітаю тебе, Романе! – весело промовила жінка, піднімаючись з колін та повільно розгинаючи затерплу спину. – Привіт, Лакі, мій любчику!

– Доброго ранку, пані Лідіє! – привітався хлопець, підходячи до паркану, а собака тим часом жваво проліз у прочинену хвіртку, нахабно вибрався на квіткову клумбу, де щойно кипіла робота, і заходився обнюхувати садові приладдя. – Як ваше здоров'я? Погода сьогодні гарна.

– Тримаємось, – бадьоро відповіла стара пані, поправляючи неслухняне пасмо сивого волосся, що вибилося з-під хустинки. – А погода, ти ж знаєш, у нас завжди чудова.

Вони ще трохи потеревенили, не помічаючи (а може й не бажаючи помічати) того, як Лакі повільно, але з методичною наполегливістю копирсався у вологій землі й вже встиг вирити лапами неглибоку ямку.

– Уявляєш, Романе, той старий будинок, що стоїть майже навпроти вашого, досі порожній, – зауважила пані Лідія.

– Дивно. Мене особисто він завжди приваблював. Невже досі нікому не спав на око? – розмірковував хлопець. – Я любив бавитися на його подвір'ї, адже товаришував з дітьми господарів.

– Так, але діти виросли та роз'їхалися в різні боки, батьки подалися в інше місто доглядати старих родичів, а будинок чи то продали чи передали в оренду якійсь агенції з нерухомості.

– Я пам'ятаю, але це було давно. Невже досі ніхто не цікавився будинком?

– Чому ж ні? – зі знанням справи відповіла пані Лідія. – Раніше часто приїжджали на оглядини, але так ніхто й не оселився.

Вона злегка зітхнула, замислившись про щось особисте. Ще трохи постояли. Збираючись іти, хлопець нахилився ближче до сусідки та зазирнув їй у вічі.

– Дякую вам, пані Лідіє, що весь цей час доглядали за нашим садочком, – мовив він.

– Та що ти, любий! – похопилася жінка. – Мені це зовсім не складно і дуже приємно. Я цілими днями порсаюсь на городі, буває залишається зайва розсада, то я й до вашого квітника саджаю. Мій старий цілком схвалює.

Роман кивнув головою на знак розуміння, проте знав, що нічого зайвого у пані Лідії не водиться. Вони з чоловіком живуть дуже скромно і не мають можливості купувати абищо заради розваги.

– А я привіз вам подарунок. Випадково зайшов у кафе, побачив їх і одразу згадав про вас, – сказав хлопець і дістав із сумки невелику коробку з вафельними тістечками у формі трикутника. – А твої ласощі вдома, – звернувся він до собаки, побачивши зацікавлення в його очах.

– Дякую, але нащо, синку? – сором'язливо прошебетала пані Лідія.

– Ви ж допомагаєте нам.

– Але...

– Пані Лідіє, попереджаю, я привіз їх із «міста».

Після цих слів старенька леді, що майже боготворила «місто» (так називали мешканці району гучний адміністративний центр) і все, що з ним пов'язано, ще раз щиро подякувала і уже без вагань взяла пакунок. Роман попрощався та пішов далі вулицею. Собака з брудною від вологої землі мордою попрямував за ним. На півдорозі Лакі ще раз заздрісно і тужливо озирнувся на пакуночок з вафлями, що досі тримала у руках пані Лідія, потім труснув головою, ніби скидаючи з себе ману, і весело побіг вперед. За мить він вже повністю перемкнув свою уяву на більш важливі, на його думку, речі. Адже молодості притаманно вміння швидко забувати.

* * *

Неширока вулиця, уздовж якої цим погожим суботнім ранком прямували хлопець та собака, нарешті привела їх до охайного двоповерхового будинку. Він був не новим, однак виглядав дуже пристойно, особливо у порівнянні з іншими старожилами, що залишилися ще з минулого століття. За своєю архітектурою будинок практично нічим не відрізнявся від сусідських, та було в ньому щось особливе, рідне, навіть загадкове. Принаймні для Романа та Лакі, які знали і любили його з дитинства.

Навколо будинку розкинувся невеликий садочок, де під тінню фруктових дерев стояла широка гойдалка з м'яким матрацом замість сидіння та навісом із ніжно-зеленої матерії. Роман штовхнув рукою хвіртку і впевнено ступив на кам'яну доріжку, що бігла прямісінько до вхідних дверей. Обабіч вже почала прокльовуватись молода трава, а квіткова клумба, оформлена у вигляді пелюсток, майоріла весняними первістками – різнобарвними крокусами та білими конваліями.

Пройшовши знайомою стежиною, Роман піднявся на першу сходинку парадного входу і на хвилю зупинився. Потім неквапливо розвернувся, розправив широкі плечі і жадібно вдихнув велику порцію весняного повітря, настільки свіжого та чистого, що у хлопця трохи запаморочилося в голові. Він присів на ганку. Вдавалася ознаки моральна та фізична втома: вони з Лакі лише вчора ввечері приїхали додому, й, не маючи сил і бажання піднятися сходами нагору, де розміщувалася спальня, буквально впали на диван, що стояв посеред вітальні. Так, напівлежачи, у важкій напівдрімоті, вкрившись лише м'яким пледом та обіймаючи собаку, що міцно спав, Роман провів цю неспокійну ніч.

Він роззирнувся. Навколо панувала неймовірна тиша, адже більшість мешканців ще відсипалися за весь довгий робочий тиждень. Та чи може взагалі тиша бути цілковитою? Природа ніколи

не дрімає. З настанням світанку заснували туди й назад по своїх чисельних справах маленькі трудівники, яких і не побачиш на землі з висоти людського зросту; птахи, сидячи на тонкому гіллі, виспівували завчені серенади; молоде весняне листя колихалося від найменшого подиху вітру, а нові трав'яні паростки, немов маленькі голочки, з шурхотом пробивалися з-під землі. Роману з його творчою та чутливою натурою навіть здалося, що він чує, як несе свої темні води велична ріка, яка не так давно звільнилася від ненависних крижаних кайданів. Але все це було лише в його уяві, адже набережна була далеко звідси.

Отак сидячи на сходинках, хлопець дістав із кишені куртки зв'язку ключів на довгому ланцюжку і почав несвідомо перебирати їх пальцями, неначе чотки. Сонце на декілька хвилин зникло за хмарами, але згодом засяяло з більшою силою, зігріваючи своїм жовтогарячим промінням оселі маленького містечка, яке потроху прокидалося.

Лакі теж не збирався так швидко, а головне, безславно, закінчувати вранішню прогулянку, тому не квапився заходити до оселі. Нащо позбавляти себе радості ще трохи побігати подвір'ям і побайдикувати? Спостерігаючи за невимушеною поведінкою собаки, його хаотичними та непередбачуваними рухами, безкінечними намаганнями спіймати все те, що повзало чи літало, юнак посміхнувся.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.

СВІТЛАНА РУМЯНЦЕВА

Провідник

